

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

**LÁNCHÍD HITEL ÉS FAKTOR ZRT. kontra MAGYARORSZÁG
ÜGY**

(40381/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2010. november 2.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Lánchíd Hitel és Faktor Zrt. kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök*,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Sajó András,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos,

Guido Raimondi, *bírák*,

és Stanley Naismith, *Hivatalvezető*

2010. október 12-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (40381/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar zártkörű részvénytársaság, a Lánchíd Hitel és Faktor Zrt. („a kérelmező”) 2005. október 28-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Aszódi I., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Hóltzl Lipót Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. A kérelmező azt állította: az a tény, hogy a magyar bíróságok végrehajthatatlanná nyilvánítottak olyan társadalombiztosítási járulékköveteléseket, amelyeket a kérelmező engedményezés útján szerzett meg, tulajdontól való önkényes megfosztásnak minősült.

4. 2009. március 13-án a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül elbírálásra (29. cikk 1. bekezdés).

A TÉNYEK

I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

5. A kérelmező egy budapesti székhelyű részvénytársaság.

6. 2001 októberében és 2002 júliusában a kérelmező ellenérték fejében történt engedményezés útján – közvetítőkön keresztül – megvásárolta az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivataltól (Adóhatóság) a V. Rt. és az M. Rt. adósságait. Az adósság nagy része az 1998 előtti időszakban keletkezett, és munkabért terhelő adó- és társadalombiztosítási járulékkövetelésből állt.

7. Az adósok fizetéseképtelenné válása miatt a kérelmező pert indított a Fővárosi Bíróságon a Magyar Állam tulajdonában álló Állami Privatizációs és Vagyonkezelő társaság (ÁPV Rt.) ellen, az engedményezett követelések behajtásának elrendelését kérve a bíróságtól. Az 1988. évi (rég)i társasági törvény 328.§-ra hivatkozva a kérelmező azzal érvelt, hogy az ÁPV Rt. – a két adós társaság többségi tulajdonosa – mögöttes helytállási felelősséggel tartozott a fennálló adósságok tekintetében.

8. 2003. szeptember 25-én a Fővárosi Bíróság részben helyt adott a kérelmező keresetének. A bíróság 47,3 millió forintot ítélt meg a kérelmező számára, amely összeg a V. Rt. munkabért terhelő adó- és társadalombiztosítási járuléktartozásán kívüli egyéb adósságainak felelt meg. A munkabért terhelő adó- és társadalombiztosítási járulékkövetelés tekintetében a Fővárosi Bíróság elutasította a keresetet. A Fővárosi Bíróság arra kötelezte a kérelmezőt, hogy jogi költség címén 9,6 millió forintot fizessen az alperes számára.

9. A kérelmező fellebbezett. A V. Rt. még fennmaradt adósságai tekintetében 22482500 forintot és ezen összeg felgyülemlett kamatait, az M. Rt. még fennmaradt adósságai tekintetében pedig 177975985 forintot és ezen összeg felgyülemlett kamatait követelte.

10. A Fővárosi Ítéletábra 2004. július 9-én helyben hagyta az elsőfokú határozatot. A kérelmezőt 3 millió forint eljárási díj megfizetésére kötelezte.

11. A kérelmező az M. Rt.-vel szemben fennálló társadalombiztosítási járulékkövetelése vonatkozásában felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Legfelsőbb Bírósághoz. Előadta, hogy a tartozások összege összesen megközelítőleg 160 millió forint – 84515225 forint tőkerész mellett –, amely összeg azonban a folytatódó eljárásban további bizonyítás tárgyát képezi.

12. 2005. április 5-én a Legfelsőbb Bíróság helyben hagyta az Ítéletábra határozatát. A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az adott körülmények között az ÁPV. Rt. mögöttes felelősséggel tartozott. A 2/2004.PJE sz. jogegységi határozatra hivatkozva azonban megállapította, hogy a (rég)i adózás rendjéről szóló 1990. évi törvény 3.§ (3) bekezdése és 25.§ (2) bekezdése alapján a kifogásolt társadalombiztosítási járulékok kérelmező általi behajtásához az Adóhatóságnak kellett volna a mögöttes felelősséget megállapító határozatot kibocsátani. Ilyen határozat hiányában a járulékokat a kérelmező nem hajthatta végre, mivel az engedményezés nem ruházott közhatalmi jogosítványokat a kérelmezőre. A kérelmezőt újabb 3 millió forint eljárási díj megfizetésére kötelezték.

II. RELEVÁNS HAZAI JOG

13. A (régi) gazdasági társaságokról szóló 1988. évi törvény 328.§ kimondja:

„(1) Ha a [többségi részesedéssel rendelkező, azaz ellenőrző] részvénytársaság az ellenőrzött részvénytársaságnak az alaptőkéje több mint háromnegyed részét kitevő részvényeit megszerezte, az irányító részvénytársaság igazgatósága a közvetlen irányítás alá került részvénytársaság igazgatóságának ... utasítást adhat, amelyet ez utóbbi köteles végrehajtani („közvetlen irányítás alatt álló részvénytársaság”).

(2) Az irányító társaság a közvetlen irányítás alatt álló részvénytársaság tartozásaiért korlátlanul felel.”

14. A (régi) adózás rendjéről szóló 1990. évi törvény (1990. évi XCI.) (releváns időszakban hatályos szöveg) 3.§ (3) kimondja, hogy a társadalombiztosítási járulékbefizetésre az adóra vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. A 25.§ (2) kimondja, hogy ha az adózó az esedékes adót nem fizette meg, és azt tőle nem lehet behajtani, akkor az Adóhatóság jogosult az adótartozásért való mögöttes felelősséget megállapító határozatot hozni. Az (új) adózás rendjéről szóló 2003. évi törvény (2003. évi XCII) 6.§ (1), 6.§ (2), 35.§ (2)f) és 120. § (1)a) bekezdése azonos szabályokat tartalmaz.

15. A 2/2004.PJE sz. jogegységi határozatban a Legfelsőbb Bíróság is megerősítette azt az értelmezést, hogy az engedményesek polgári bíróság előtt nem követelhetik a mögöttes felelősséggel tartozó személyektől az adótartozások megfizetését. A Legfelsőbb Bíróság úgy vélte, hogy az adótartozásokért fennálló mögöttes felelősséget mindkét adózás rendjéről szóló törvény alapján az Adóhatóság határozatában kell megállapítani.

16. A fenti törvényi szabályozást azonban a 2005. évi LVI. törvény hatályon kívül helyezte. A törvény indoklása szerint a Legfelsőbb Bíróság 2/2004. Polgári jogegységi határozatában foglalt – a jogalkotói szándékkal ellentétes, gazdaságilag indokolatlan és téves – jogértelmezés érvényesíthetatlenné és ilyen módon értéktelenné tette azon adóköveteléseket, amelyeket a felszámolási eljárás keretében nem lehetett kiegyenlíteni. Ezért annak érdekében, hogy ebben az összefüggésben a bírósághoz fordulás joga tekintetében helyreálljon az alkotmányosság, az ilyen követeléseket megszerzett engedményesek számára meg kell nyitni a polgári bíróság előtti igényérvényesítés jogi lehetőségét a mögöttes felelősséggel tartozó személyekkel szemben.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY ELSŐ KIEGÉSZÍTŐ JEGYZŐKÖNYVÉNEK 1. CIKKE

17. A kérelmező azt panaszolta, hogy a (régi) adózásról szóló 1990. évi törvény magyar bíróságok általi értelmezése tulajdontól való önkényes megfosztásnak minősült. A kérelmező az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkére, valamint az Egyezmény 14. cikkére hivatkozott.

18. A Bíróság úgy véli, hogy a panaszt csak az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján kell megvizsgálni, amely kimondja:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik.

Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák.”

19. A Kormány vitatta a panaszt.

A. Elfogadhatóság

20. A Bíróság észrevételezi, hogy a V. Rt.-vel szembeni követelések tekintetében a kérelmező nem támadta meg az alsóbb bíróságok határozatait a Legfelsőbb Bíróság előtt (ld. fenti 11. bekezdés). A kérelmező felülvizsgálati kérelme kizárólag az M. Rt.-vel szemben fennállt társadalombiztosítási járulékkövetelését érintette, amely kérdésben a Legfelsőbb Bíróság érdemi döntést hozott. Ilyen körülmények között arra a következtetésre kell jutni, hogy a kérelem a V. Rt.-vel szembeni követelések vonatkozásában a hazai jogorvoslatok kimerítésének elmulasztása miatt elfogadhatatlan, ezért ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 1. és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

21. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelem fennmaradt része nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy ez a rész semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért ezt a részt elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

22. A kérelmező úgy érvelt, hogy az az értelmezés, amely szerint a kérelmező ÁPV. Rt.-vel szembeni követelése Adóhatóság által kibocsátott határozat hiányában végrehajthatatlanok, téves volt, és megengedhetetlen állami beavatkozást jelentett a piaci viszonyokba, amelynek eredményeként visszterhesen, piaci viszonyok között megszerzett követelése értéktelenné váltak. Ez tulajdontól való önkényes megfosztásnak minősült.

23. A Kormány álláspontja szerint a kérelmező tulajdonhoz fűződő jogába nem történt beavatkozás. A Kormány elfogadta a Legfelsőbb Bíróság 2005. április 5-én meghozott ítéletét, amely megállapította, hogy az ÁPV Rt. a helytállásra kötelezettek körébe tartozott, de csak Adóhatóság által kibocsátott határozat útján lehetett volna a járuléktartozások megfizetésére kötelezni. Ilyen határozatot azonban az Adóhatóság nem bocsátott ki, s a kérelmező soha nem kérte az Adóhatóságot ilyen határozat kibocsátására. Ezért a kérelmező nem használta ki az összes lehetőséget megszerzett tulajdonának védelme érdekében.

24. A Kormány továbbá megjegyezte, hogy a polgári jog alapján az engedményező az engedménnyessel szemben a kötelezett szolgáltatásáért nem felel, ha a követelést kifejezetten bizonytalan követelésként ruházta át az engedményesre. A jelen ügyben az Adóhatóság a követelések eredeti engedményezőjeként nem garantálta azok behajthatóságát, éppen ezért adta el azokat töredékáron. A jogi szakértőkkel eljáró kérelmezőnek a követelések megszerzésekor tisztában kellett lennie az irányadó jogszabályokkal – amelyek szerint az ÁPV Rt. helytállási kötelezettsége az ilyen jellegű köztartozás esetén csak egy külön közigazgatási határozat alapján állhat fenn – és az ebből fakadó kockázattal.

25. A Bíróság megismétli, hogy az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke csak a már tulajdonban álló javakra alkalmazható, s nem garantálja a javak megszerzéséhez való jogot (ld. *Marckx v. Belgium*, 13 June 1979, § 50, Series A no. 31). Következésképpen annak, aki az Első kiegészítő jegyzőkönyv alapján számára biztosított jog megsértését panaszolja, először a jog fennállását kell bizonyítania; „követelés” csak abban az esetben esik ezen cikk hatálya alá, ha végrehajthatósága kellő módon megállapítást nyert (ld. *OAO Plodovaya Kompaniya v. Russia*, no. 1641/02, § 27, 7 June 2007; *Zhigalev v. Russia*, no. 54891/00, § 146, 6 July 2006; *Uskova v. Russia* (dec.), no. 20116/02, 24 October 2006; és *Grishchenko v. Russia* (dec.), no. 75907/01, 8 July 2004). A követelésengedményezés elvileg alkalmas arra, hogy ilyen „jószág”-nak minősüljön (ld. *Nosov v. Russia* (dec.), no. 30877/02, 20 October 2005; *Gerasimova v. Russia*, no. 24669/02, §§ 18-22, 13 October 2005; és *Regent Company v. Ukraine*, no. 773/03, § 61, 3 April 2008; ld. még *OOO Rusatommet v. Russia* (dec.), no. 12064/04, 27 November 2008). Ilyen módon a Bíróságnak arról kell megbizonyosodnia, hogy az engedményezés a jelen ügyben az Első

kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke szerinti „jóság” kérelmező általi megszerzését eredményezte (*Novikov v. Russia*, no. 35989/02, § 33, 18 June 2009).

26. Ezzel kapcsolatban a Bíróság észrevételezi, hogy az engedményezés érvényességét az eljárás egyik fázisában sem vonta kétségbe sem az alperes, sem pedig a hazai bíróságok. Valójában a kérelmező követeléseinek jelentős részét – amely magán társaságok adósságaiból származott – maguk a bíróságok ítélték meg (ld. fenti 8. bekezdés), tekintettel az ÁPV Rt. mögöttes felelősségét megállapító (régi) társasági törvény 328. §-ára (ld. fenti 13. bekezdés), amely a vállalatcsoporton belüli felelősség koncepcióját tükrözi. A többi, konkrétan és összegszerűen meghatározott követelést (ld. fenti 9. bekezdés) az engedményező Adóhatóság visszterhesen adta át, a követelések különböző közvetítők között korlátlan piaci tranzakciók tárgyát képezték, s azokat a kérelmező *prima facie* (első látásra nyilvánvaló) végrehajthatósági korlátozás nélkül szerezte meg. A Bíróság számára önmagában az a tény, hogy a bíróságok a 2/2004.PJE sz. jogegységi határozat fényében olyan módon értelmezték a törvényt, amely végül lehetetlenné tette a kérelmező számára a végrehajtást – és amelyet később a jogalkotó a jogalkotói szándékkal ellentétesnek minősített (ld. fenti 16. bekezdés) –, nem veszi ki ezen követeléseket az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében biztosított védelem hatálya alól.

A Bíróság ilyen módon meggyőződött arról, hogy az M. Rt. társadalombiztosítási járuléktartozásának engedményezéséből származó követelés e rendelkezés céljaira „jóság”-nak minősült.

27. Miután megállapítást nyert, hogy a kérelmező az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke szerinti „jóság”-gal rendelkezett, a Bíróságnak azt kell eldöntenie, hogy a panaszolt beavatkozás összhangban állt-e az azon rendelkezésben foglalt követelményekkel.

28. A Bíróság megismétli, hogy bevett esetjoga szerint az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke három külön szabályt foglal magában: „Az első szabály – amelyet az első bekezdés első mondata tartalmaz – általános jellegű, és a tulajdon békés élvezetének elvét mondja ki; a második szabály – amelyet az első bekezdés második mondata tartalmaz – a tulajdontól való megfosztással foglalkozik, s azt bizonyos feltételekhez köti; a harmadik szabály – amelyet a második bekezdés tartalmaz – elismeri, hogy a Szerződő Államok a köz érdekében – többek között – szabályozhatják a javak használatát. ... A három szabály azonban nem olyan értelemben ’külön’ szabály, hogy ne kapcsolódna egymáshoz. A második és a harmadik szabály a tulajdon békés élvezetéhez fűződő jogba történő beavatkozás egyes eseteivel foglalkozik, ezért ezen szabályokat az első szabályban lefektetett általános elv fényében kell értelmezni” (*Beyeler v. Italy* [GC], no. 33202/96, § 98, ECHR 2000-I).

29. A Kormány úgy érvelt, hogy mivel a vita tárgyát képező engedményezés végrehajtása egy ki nem bocsátott közigazgatási

határozattól függött, a kérelmező keresetének bíróságok általi elutasítása nem minősülhetett a kérelmező javaiba történt beavatkozásnak. A fenti 28. és az alább következő 33. bekezdésben foglalt megfontolásokra figyelemmel azonban a Bíróságnak az az álláspontja, hogy a bíróságok határozatai olyannak tekinthetők, mint amik ellehetetlenítették a kérelmező azt illetően fennállt jogos várakozását, hogy egy visszerhesen megszerzett engedményből haszonra fog szert tenni (*Fedorenko v. Ukraine*, no. 25921/02, § 25, 1 June 2006). Tekintet nélkül arra, hogy ez az 1. cikk első mondata szerinti, a kérelmező javainak békés élvezetébe történt beavatkozás, vagy a rendelkezés második mondata szerinti, tulajdontól való megfosztás-e, a jelen ügyre is ugyanazok az elvek alkalmazandók, amelyek megkívánják, hogy az intézkedés az 1. cikkben lefektetett, és a Bíróság bevett esetjoga szerint értelmezett követelményeknek megfelelően igazolt legyen (ld. többek között, *Gasus Dossier- und Fördertechnik GmbH v. the Netherlands*, 23 February 1995, Series A no. 306-B, § 55).

30. A Bíróság észrevételezi a felek eltérő álláspontját a (régi) adózás rendjéről szóló 1990. évi törvény releváns rendelkezéseinek értelmezését illetően. A Bíróság emlékeztet arra, hogy a hazai jognak való megfelelés ellenőrzésével kapcsolatos joghatósága korlátozott (*Håkansson and Sturesson v. Sweden*, 21 February 1990, Series A no. 171-A, § 47), s hogy nem feladata, hogy átvegye a hazai bíróságok helyét. A hazai jogszabályok értelmezésével kapcsolatos problémák megoldása elsődlegesen a nemzeti hatóságokra, nevezetesen a bíróságokra tartozik (*Waite and Kennedy v. Germany* [GC], no. 26083/94, § 54, ECHR 1999-I). Ezért a (régi) adózásról szóló, 1990. évi törvény rendelkezéseinek hatóságok általi értelmezésével kapcsolatban esetlegesen fennálló bármely kételytől függetlenül a Bíróság elfogadja, hogy a szóban forgó időszakban az adóhatósági határozat megléte a kifogásolt követelés végrehajthatósága szempontjából érvekkel alátámaszthatóan törvényi feltételnek volt tekinthető. Ezen a ponton a Bíróság utal a Kormány álláspontjára, amely szerint a kérelmező nem használt ki minden lehetőséget megszerzett tulajdonának védelme érdekében, mivel nem kezdeményezte az Adóhatóságnál a behajtáshoz szükséges határozat meghozatalát. A Kormány azonban nem bizonyította e törvényes lehetőség jelen körülmények közötti fennállását, s nem terjesztett elő releváns joggyakorlatot. Ezért ez az állítás nem győzi meg a Bíróságot.

31. Továbbá, a Bíróság megalapozott esetjoga szerint a beavatkozásnak „megfelelő egyensúly”-t kell találnia a közösségi közérdek követelményei, valamint az egyén alapvető jogaival kapcsolatos követelmények között. Az egyensúly megtalálásának a követelménye az 1. cikk egészének struktúrájában tükröződik, beleértve a második bekezdést is. Ezért ésszerű arányossági viszonynak kell fennállnia az alkalmazott eszközök, és az elérni kívánt célok között. Továbbá, a társadalom-, pénzügy- és gazdaságpolitika többi területéhez hasonlóan, a nemzeti hatóságok bizonyos mértékű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a tulajdont

és a szerződéses jogviszonyokat szabályozó törvények végrehajtása során (ld., *mutatis mutandis*, *AGOSI v. the United Kingdom*, judgment of 24 October 1986, Series A no. 108, § 52).

32. Ez a mérlegelési jogkör azonban európai ellenőrzéssel jár együtt. Ezért a Bíróságnak arról kell megbizonyosodnia, hogy a Kormány számára biztosított mérlegelési jogkört nem lépték-e túl, azaz közigazgatási határozat megkövetelése ahhoz, hogy a kérelmező engedménye a mögöttes helytállásra kötelezettekkel szemben végrehajtható legyen, tiszteletben tartja-e az arányosság elvét.

33. A Bíróság úgy véli: azáltal, hogy kintlévőségeit az Adóhatóság visszterhesen magán társaságra engedményezte, adásvételi szerződés közönséges aktoraként járt el, s ilyen módon a magánjog területére lépett. Ezt követően a kifogásolt társadalombiztosítási díjak különböző közvetítők és – végül – a kérelmező közötti polgári jogi ügyletek tárgyává váltak. Az állam által tulajdonolt ÁPV. Rt. ezen adósságok tekintetében fennállt mögöttes helytállási kötelezettségének normál körülmények között biztosítania kellett volna az adósságok behajtását – pontosan úgy, ahogyan az ilyen helytállási kötelezettség biztosította azon követelések behajtását, amelyek eredetileg magán entitások tulajdonában álltak. A kérelmező ezért joggal számíthatott arra, hogy társadalombiztosítási járulék tartozásból származó követeléseit be tudja hajtani. A hazai bíróságok azonban a törvény olyan értelmezését választották, amely hatékonyan gátolta a kérelmező adósságbehajtását azáltal, hogy a behajthatóságot olyan határozattól tette függővé, amelyet az Adóhatóságnak a ráruházott közhatalom keretében kellett meghozni. A Bíróság úgy véli, hogy ez a megközelítés teljes mértékben elértéktelenítette a kérelmező követeléseit – amely meghaladja az olyan típusú üzleti tevékenységben eleve benne rejlő kockázatot, amelyet a kérelmező folytatott, még abban az esetben is, ha a kérelmező töredékáron szerezte meg a követeléseket. A Bíróság úgy találja, hogy a Legfelsőbb Bíróság jogértelmezése hatékonyan megakadályozta egy olyan kötelezettség állami tulajdonú vagyonkezelővel szembeni végrehajtását, amely kötelezettség hatóság általi eszközzeladásból származott.

Összegezve, a Bíróság nem tehet mást, mint hogy megállapítsa: nem találták meg a „megfelelő egyensúly”-t a közösségi közérdek – nevezetesen a kincstár integritásának – követelményei, és az egyén alapvető jogaival kapcsolatos követelmények között.

Ezért az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

34. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt

tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

35. Az M. Rt. adósságainak engedményezése tekintetében a kérelmező vagyoni kárként 177975985¹ forintot és ezen összeg felgyülemlett kamatait kérte, amely összeg megfelel sikertelen követelése értékének (ld. fenti 9. bekezdés).

36. A Kormány túlzottnak tartotta az igényt.

37. A Bíróság megjegyzi: a kérelmező a Legfelsőbb Bíróság előtt előadta, hogy az M. Rt. adósságaival összefüggésben behajtandó összeg megközelítőleg 160 millió² forint – amely összeg 84515225 forint³ tőkerészből áll –, de ezen összeg az eljárás folyamán még további bizonyítás tárgyát képezi. A Bíróság úgy véli, nem lehet kitalálni, hogy a kérelmező pontosan mekkora összeget kapott volna, ha a bíróságok helyt adtak volna követeléseinek. Tekintettel az adósságokkal való kereskedés eleve kockázatos természetére (*Regent Company v. Ukraine*, no. 773/03, § 67, 3 April 2008), a Bíróság nem találja megfelelőnek a vita tárgyát képező összeg egészének a megtérítését, és 310000 eurót ítél meg a kérelmező számára ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

38. A hazai bíróságok előtt felmerült költségek és kiadások tekintetében a kérelmező az alábbi összegeket követelte: 9,6 millió forint⁴ (a 2003. szeptember 25-i ítéletben kiszabott, az alperes számára fizetendő jogi díj, ld. fenti 8. bekezdés), 6 millió forint⁵ (a 2004. július 9-i és 2005. április 4-i ítéletekben kiszabott eljárási díj, ld. fenti 10. és 12. bekezdés), 2,5 millió forint⁶ (a kérelmező ügyvédjének díjai) és 720000 forint⁷ vegyes költség. A két utóbbi tétellel kapcsolatban a kérelmező semmilyen alátámasztó bizonyítékot nem nyújtott be.

39. A Kormány vitatta az igényeket.

40. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak annyiban jogosult a költségek és kiadások megtéríttetésére, amennyiben bizonyítja, hogy azok ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, és összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő dokumentumokra és a fenti

¹ 630700 euró

² 568000 euró

³ 300200 euró

⁴ 34000 euró

⁵ 21300 euró

⁶ 8900 euró

⁷ 2500 euró

kritériumokra tekintettel a Bíróság az összes cím tekintetében 40000 euró megítélését tartja ésszerűnek arra a tényre figyelemmel, hogy a követelt jogi költségek – különösen az elsőfokú bíróság előtt felmerült költségek – a megállapított jogsértésen túlmenő pereskedéshez kapcsolódtak.

C. Késedelmi kamat

41. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az M. Rt. adósságaival kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná nyilvánítja;
2. *Megállapítja*, hogy az M. Rt. tekintetében az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkét megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára:
 - (i) vagyoni kár tekintetében 310000 (háromszáztízezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
 - (ii) költségek és kiadások tekintetében 40000 (negyvenezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegétkell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2010. november 2-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Stanley Naismith
Hivatalvezető

Françoise Tulkens
Elnök